

Stykke, at hvis den vedkommende er Medlem af en anerkendt Sygekasse, tilkommer der ham fra det Tidspunkt, da Retten til Pengehjælp af Kassen ophører, den i nærværende Paragraf fastsatte Understøttelse. Er han ikke Medlem af en anerkendt Sygekasse, tilkommer Understøttelsen ham først efter Forløbet af 26 Uger". Denne Bestemmelse kan meget godt omblyttes med en anden, som siger, at til den og den Tid begynder Ulykkesforsikringen tidligst at falde. Det er der ikke noget i Vejen for. Det er en Tanke, jeg allerede har antydet i det andet Ting, og som det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) var inde paa. Der er ikke noget i Vejen for, at en Ulykkesforsikring kan regnes fra den Dag, Ulykkestilfældet har fundet Sted, men, vel at mærke, naar det er et virkeligt Ulykkestilfælde. Man maa nemlig erkende, forekommer det mig, at denne Lov handler om saadanne Ulykkestilfælde, som følger af hvilke der optaar Død, Invaliditet for hele Livet, eller i hvert Fald for længere Tid, og den handler ikke om de ganske kortvarige Tilfælde, der ligesom Sygdom kunne træffe de fleste Mennesker. Den handler altsaa, for at sige det paa en anden Maade, om Undtagelsestilfælde, om de Tilfælde, der slaa Menneskene dybt og ramme dem for længere Tid, men ikke om saadanne Tilfælde, som det at faa en Splint i Fingeren og sligt, der ganske vist kan tilføje Mennesket Støde for en 8—14 Dages Tid, men som passende kan stilles sammen med Sygdom; altsaa naar man udtrykker det paa den Maade, kan man sige: Tilfældet bør falde ind under denne Lov, for saa vidt det er et virkeligt Ulykkestilfælde, for saa vidt det er en virkelig Invaliditet, som vedkommende behøves med; i saa Fald kan det være ret og billigt, at man regner Erstatningen fra den Tid, da Invaliditeten indtraf; men saa maa man i Loven gøre en Undtagelse for de ganske ubetydelige Tilfælde, som passende kunne sammenstilles med Sygdomstilfælde. Nu har man her i dette Tilfælde nævnt den samme Frist som i Sygekasseloven, men det er jo ganske ligegyldigt, hvilken Frist man tager; en Karenstid maa der være, men man kan sætte, hvilken Frist man vil. Som sagt, jeg for min Person har den Mening — og jeg har antydet det tidligere — at det, som bør falde ind under Loven, er den virkelige Invaliditet, og den kan det være billigt at give Erstatning for fra den Tid, den er tilføjet, men saa maa man undtage de lettere Tilfælde, som ere ganske forbigaaende og som ramme mange Gange om Dagen. — Hvis man vil tage dem med, saa kan man slet

ikke gennemføre Loven. Altsaa jeg gaar ogsaa noget i Retning af de Tanker, ærede Medlemmer have været inde paa, og jeg haaber, at det er muligt at komme til Enighed paa det Grundlag, som jeg her har tilføjet mig at omtale. — Saa sagde det ærede Medlem fra Middelfart, at der var stor Fare for Simulation. Ja, derfor har man i det mindste een Bæge med og flere, og man bør jo heller ikke være saa mistænksom enten mod Arbejderne eller Kommunerne at tro, at de skulde trække Tingene i Langdrag paa den Maade, blot for at tilegne sig Understøttelsen. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at hvilken Frist man end maatte sætte, saa vil en saadan Understøttelse alligevel kun komme til at vedvare, indtil vedkommende fuldt ud har genvundet sin Helbred, saa er den Ting forbi. Er der nogen, der vil simulere, naar de virkelig ere fuldt ud arbejdsdygtige, saa maa man tage Understøttelsen fra dem, saa jeg ser ikke, at den praktiske Fare er saa stor, som det ærede Medlem syntes at ville finde.

Det ærede Medlem for Thisted Amts 3dje Valgtreds (M. Andersen) var enig i Tanken, men ikke i Udsørelsen, og det ærede Medlem mente, at man kunde ad en langt simplere Vej komme til at gennemføre det samme, som her er tilfattet. Ja, jeg vil være det ærede Medlem meget forbunden, om han kan paavise en saadan simplere Vej, vel at mærke, hvor man kan faa samme Betyggelse som her i Lovforslaget og samme Billighed. Det ærede Medlem mener, at det er gjort med at give en Lov, som siger, at Arbejdsgiverne skulle i hvert enkelt Tilfælde give Erstatning. Hertil er nu for det første den Indvending, som det ærede Medlem selv har gjort, nemlig vedkommendes Soliditet. Men der er uægtelig en anden Indvending at gøre. Dette Lovforslag har stillet Sagen paa et offentlig — retligt — Samsynsstandpunkt, og fra det Synspunkt har man gjort Arbejdsgiverne indenfor visse Rammer og Klasser solidariske, og det er et meget betydeligt Princip, der i den Retning ligger i Lovforslaget. Nu vil det ærede Medlem vel se, at naar man gaar den Vej, at gøre hele Arbejdsfamfundet i en bestemt Retning, f. Eks. hele Landbruget, eller hele Industrien og Haandværket, solidarisk, saa vil det betyde noget ganske andet med Hensyn til Udredelsen af Erstatning for de enkelte Personer — de komme kun til at svare pro rata i Forhold til den Basis, man anlægger for Fordelingen — end naar man siger til den enkelte Storbefridt ved Lov: Du skal bære det alene! Jeg tror ikke, det vil lykkes det være Medlem at finde et tilstrækkelig solidt